

Svinedrengen

Der var engang en fattig prins. Han havde et kongerige der var ganske lille, men det var da altid stort nok til at gifte sig på, og gifte sig det ville han.

Nu var det jo rigtignok noget kækt af ham at han turde sige til kejserens datter: »Vil du ha' mig?« men det turde han nok, for hans navn var vidt og bredt berømt. Der var hundrede prinsesser som ville have sagt tak til, men se om hun gjorde det!

Nu skal vi høre:

På prinsens fars grav voksede der et rosentræ, o, sådan et dejligt rosentræ! Det bar kun hvert femte år blomst, og det kun én eneste, men det var en rose der duftede så sødt at man ved at lugte til den glemte alle sine sorger og bekymringer, og så havde han en nattergal der kunne synge som om alle dejlige melodier sad i dens lille strube. Den rose og den nattergal skulle prinsessen have, og derfor kom de begge to i store sølvfoderaler og blev så sendt til hende. Kejseren lod dem bære foran sig ind i den store sal hvor prinsessen gik og legede »komme fremmede« med sine hofdamer, og da hun så de store foderaler med presenterne i, klappede hun i hænderne af glæde.

»Bare det var en lille missekate!« sagde hun – men så kom rosentræet frem med den dejlige rose.

»Nej, hvor den er nydelig gjort!« sagde alle hofdamerne.

»Den er mere end nydelig!« sagde kejseren, »den er pæn!«

Men prinsessen følte på den, og så var hun færdig at græde.

»Fy, papa!« sagde hun, »den er ikke kunstig, den er *virkelig!*«

»Fy!« sagde alle hoffolkene, »den er virkelig!«

»Lad os nu først se hvad der er i det andet federal før vi bliver vrede!« mente kejseren, og så kom nattergalen frem. Den sang da så dejligt at man lige straks ikke kunne sige noget ondt mod den.

»*Superbe! Charmant!*« sagde hofdamerne, for de snakkede allesammen fransk, den ene værre end den anden.

»Hvor den fugl minder mig om salig kejserindens spilledåse,« sagde en gammel kavalier.

»Ak ja! Det er ganske den samme tone, det samme foredrag!«

»Ja!« sagde kejseren, og så græd han som et lille barn.

»Jeg skulle dog ikke tro den er virkelig!« sagde prinsessen.

»Jo, det er en virkelig fugl!« sagde de som havde bragt den.

»Ja, lad så den fugl flyve,« sagde prinsessen, og hun ville på ingen måde tillade at prinsen kom.

Men han lod sig ikke forknytte. Han smurte sig i ansigtet med brunt og sort, trykkede kasketten ned om hovedet og bankede på.

»Goddag, kejser!« sagde han, »kunne jeg ikke komme i tjeneste her på slottet?«

»Jo nok!« sagde kejseren, »jeg trænger til én som kan passe svinene. For dem har vi mange af!«

Og så blev prinsen ansat som kejserlig svinedreng. Han fik et dårligt lille kammer nede ved svinestien, og her måtte han blive. Men hele dagen sad han og arbejdede, og da det var

aften, havde han gjort en nydelig lille gryde. Rundt om på den var der bjælder, og så snart gryden kogte, så ringede de så dejligt og spillede den gamle melodi:

»Ach, du lieber Augustin,
alles ist væk, væk, væk!«

Men det allerkunstigste var dog at når man holdt fingeren ind i dampen fra gryden, så kunne man straks lugte hvad mad der blev lavet i hver skorsten der var i byen. Se, det var rigtignok noget andet end den rose.

Nu kom prinsessen spadserende med alle sine hofdamer, og da hun hørte melodien, blev hun stående og så så fornøjet ud, for hun kunne også spille »Ach, du lieber Augustin«, det var den eneste hun kunne, men den spillede hun med én finger.

»Det er jo den jeg kan!« sagde hun, »så må det være en dannet svinedreng! Hør, gå ned og spørg ham hvad det instrument koster!«

Og så måtte en af hofdamerne løbe ind, men hun tog klodssko på.

»Hvad vil du have for den gryde?« sagde hofdamen.

»Jeg vil have ti kys af prinsessen!« sagde svinedrengen.

»Gud bevar' os!« sagde hofdamen.

»Ja, det kan ikke være mindre!« svarede svinedrengen.

»Han er jo uartig!« sagde prinsessen, og så gik hun – men da hun havde gået et lille stykke, så klang bjælderne så dejligt:

»Ach, du lieber Augustin,
alles ist væk, væk, væk!«

»Hør,« sagde prinsessen, »spørg ham om han vil have ti kys af mine hofdamer!«

»Nej tak!« sagde svinedrengen, »ti kys af prinsessen, eller jeg beholder gryden.«

»Hvor det er noget kedeligt noget!« sagde prinsessen, »men så må I stå for mig at ingen får det at se!«

Og hofdamerne stillede sig op for hende, og så bredte de deres kjoler ud, og så fik svinedrengen de ti kys, og hun fik gryden.

Nå, der blev en fornøjelse! Hele aftenen og hele dagen måtte gryden koge. Der var ikke én skorsten i hele byen uden de vidste hvad der blev kogt der, både hos kammerherren og hos skomagere. Hofdamerne dansede og klappede i hænderne.

»Vi ved hvem der skal have sødsuppe og pandekage! Vi ved hvem der skal have grød og karbonade! Hvor det er interessant!«

»Ja, men hold ren mund, for jeg er kejserens datter!«

»Gud bevar' os!« sagde de allesammen!

Svinedrengen, det vil sige prinsen, men de vidste jo ikke andet end at han var en virkelig svinedreng, lod ikke dagene gå hen uden at han bestilte noget, og så gjorde han en skralde. Når man svingede den rundt, klang alle de valse og hopsaer man kendte fra verdens skabelse.

»Men det er *superb!*« sagde prinsessen idet hun gik forbi, »jeg har aldrig hørt en dejligere komposition! Hør, gå ind og spørg ham hvad det instrument koster! Men jeg kysser ikke!«

»Han vil have hundrede kys af prinsessen!« sagde hofdamen som havde været inde at spørge.

»Jeg tror han er gal!« sagde prinsessen, og så gik hun. Men da hun havde gået et lille stykke, så blev hun stående. »Man må opmuntre kunsten!« sagde hun, »jeg er kejserens datter! Sig ham han skal få ti kys ligesom i går, resten kan han tage hos mine hofdamer!«

»Ja, men vi vil så nødig!« sagde hofdamerne.

»Det er snak!« sagde prinsessen, »og når jeg kan kysse ham, så kan I også! Husk på jeg giver eder kost og løn!« og så måtte hofdamerne ind til ham igen.

»Hundrede kys af prinsessen,« sagde han, »eller hver beholder sit!«

»Stå for!!!« sagde hun, og så stillede alle hofdamerne sig for, og han kyssede da.

»Hvad kan det dog være for et opløb dernede ved svinestien?« sagde kejseren der var trådt ud på altanen. Han gned sine øjne og satte brillerne på. »Det er jo hofdamerne, der er på spil! Jeg må nok ned til dem!« og så trak han sine tøfler op bag i, for det var sko som han havde trådt ned.

Hille den, hvor han skyndte sig!

Så snart han kom ned i gården, gik han ganske sagte, og hofdamerne havde så meget at gøre med at tælle kysene for at det kunne gå ærligt til, at de slet ikke mærkede kejseren. Han rejste sig på tæerne.

»Hvad for noget!« sagde han da han så de kyssedes, og så slog han dem i hovedet med sin tøffel, lige idet svinedrengen fik det seksogfirsindstyvende kys. »Heraus!« sagde kejseren, for han var vred, og både prinsessen og svinedrengen blev sat uden for hans kejserrige.

Der stod hun nu og græd, svinedrengen skændte, og regnen skyllede ned.

»Ak, jeg elendige menneske!« sagde prinsessen, »havde jeg dog taget den dejlige prins! Ak, hvor jeg er ulykkelig!«

Og svinedrengen gik bag et træ, tørrede det sorte og brune af sit ansigt, kastede de stygge klæder og trådte nu frem i sin prinsedragt, så dejlig at prinsessen måtte neje ved det.

»Jeg er kommet til at foragte dig, du!« sagde han. »Du ville ikke have en ærlig prins! Du forstod dig ikke på rosen og nattergalen, men svinedrengen kunne du kysse for et spilleværk! Nu kan du have det så godt!«

Og så gik han ind i sit kongerige og lukkede døren i for hende, så kunne hun rigtignok synge:

»Ach, du lieber Augustin,
alles ist væk, væk, væk!«